Aventurile submarinului DOX

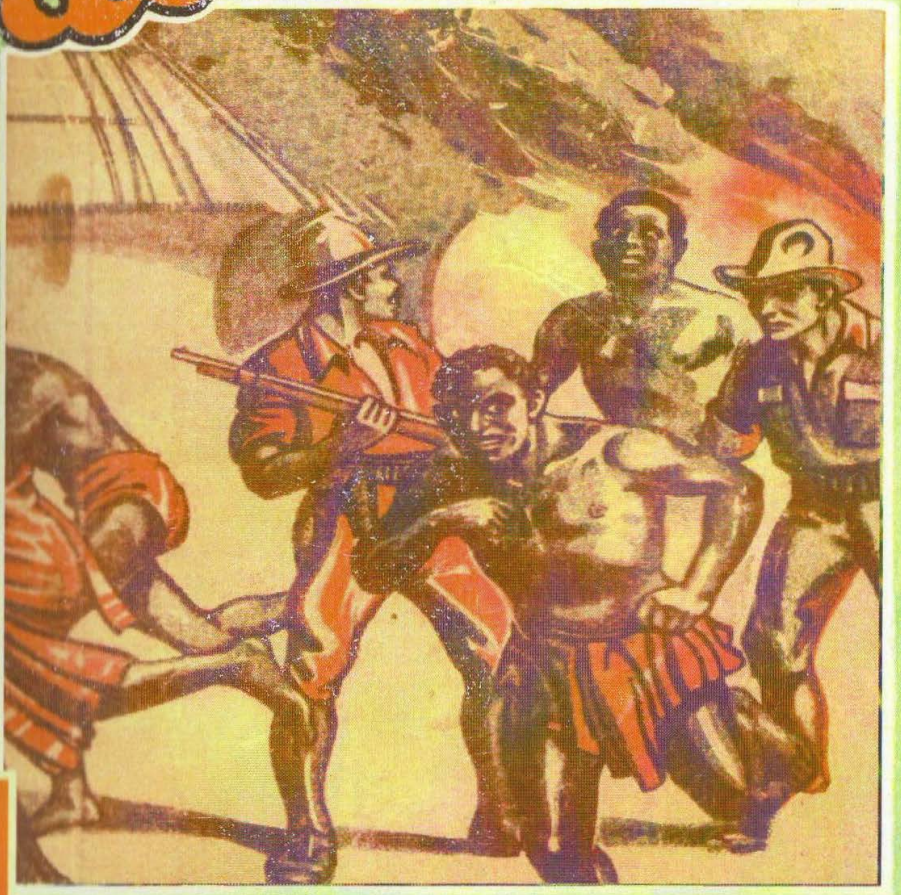

SERIE NOUĂ

98

Forțe misterioase

Forţe misterioase

de H. WARREN, traducere de LIA HÂRSU

I. — PANICA

DOCTORUL BERTRAM urmă să-i povestească lui George:

— N'avem încotro — zise Marian — suntem nevoiţi să părăsim satul. — Trebue să încercăm să ne croim drum printre Negrii duşmani, altminteri ne pârjolesc de vii.

Prietenul meu avea dreptate, căci gardul care înconjura satul lui Pongo începuse să ardă cu vălvătăi. De pretutindeni focul izbucnea mai cu furie, de câte ori o colibă era cuprinsă de flăcări. Pe lângă căldura soarelui tropical o mai aveam acum şi pe aceea a focului, şi eram ameninţaţi să ne înăbuşim.

Situaţia noastră devenise desnădăjduită. De jurîmprejur, la adăpostul pădurii, tribul duşman încercuise luminişul pe care se afla satul lui Pongo, cei mai mulţi inamici erau înarmaţi cu puşti şi afară de asta mai aveau şi o mitralieră, sub a cărei ploaie de gloanţe se putuseră apropia de gard ca să-i dea foc.

Şi tocmai această mitralieră mă făcu să cred că îndărătul acestui atac se ascundeau Europeni; spusei această bănuială şi lui Marian.

Pongo, care se apropiase de noi şi auzise vor- 2
bele mele, zise atunci:

— Masser Bertram are dreptate. Belgienii vrut să încă Askari din oamenii lui Pongo, Pongo însă nu lăsat. E mult de-atunci, dar ura încă mare.

Acum ni se lămurea faptul de ce ne urmăriseră soldaţii belgieni când am intrat în ţinutul Congo-ului, venind din Africa portugheză. Se temeau, de sigur, că la întoarcerea lui Pongo oamenii săi vor pune la cale o răscoală împotriva stăpânitorilor de rasă albă.

Şi iată că situaţia se prezenta în culori negre pentru noi. Eram închişi în satul în flăcări şi o încercare de fugă ne-ar fi adus sub ploaia de gloanţe a mitralierei duşmane. Trebuia totuşi să ieşim de aci cu orice chip.

De-odată îmi veni în gând că cel mai bun lucru ar fi să ne predăm. De sigur că Negrii duşmani nu ştiau că se află doi Albi, în satul asediat. Poate că ne-or da drumul să trecem — nouă, lui Pongo şi oamenilor săi — dacă vom şti să punem piciorul în prag.

Îi împărtăşii lui Marian planul meu, dar Pongo strigă iarăşi:

— Sankuri conduce duşmani. Şankuri rău faţă de duşmani străini, bun numai faţă de Belgieni. Şankuri omoară pe Massers când vede.

Nu prea ne încânta perspectiva aceasta, astfel că nu ne rămânea decât să încercăm să scăpăm cu fuga.

De-odată Marian se întoarse spre Pongo şi zise:

— Pongo, atunci e cu neputinţă să ieşim de aici. Trebue să ne facem nevăzuţi. Şi asta va merge poate acum, deoarece din cauza focului s'a stârnit un vânt care bate în spre poartă. Pentru asta

3 avem nevoie... — Dumnezeule, cheamă-i înapoi pe oamenii tăi! se întrerupse el, agitat. — Vor fi ciuruiți de gloanțe.

In timp ce vorbeam ne apropiaserăm de poartă și văzurăm că vreo câțiva locuitori ai satului — carî își pierduseră capul, probabil — deschiseseră poarta și se pregăteau să dea buzna în luminiș.

In aceeași clipă câteva gloanțe șuierară prin aer și neprevăzătorii aceștia se prăbușiră la pământ scoțând răcnete de moarte. Acum trebuia să alegem între a pieri în flăcări sau a ne lăsa ciuruiți de gloanțele celor de afară.

Nu mai era nevoie ca Pongo să-i rețină pe oamenii săi, căci prin pilda ce le-o dădeau morții de dincolo, ceilalți se retraseră speriați.

Stăteau acum cu toții în poartă, bărbați, femei și copii, tremurând și privind cu teamă spre Pongo, de la care așteptau salvarea. Tot mai numeroși se adunau la poartă, deși o mare parte trebue să-și fi găsit moartea din pricina fumului și focului.

— Repede! strigă Marian. Trebue să stropim cu apă colibele care n'au fost cuprinse de flăcări încă, pentru ca lemnul și paiele să se umezească. Avem nevoie de fum gros pe care vântul să-l alunge în luminiș. Sub ocrotirea lui putem încerca s'ajungem în pădure. Dar repede, înainte ca să la foc colibele!

Planul era cât se poate de bun și Pongo se grăbi să strige oamenilor săi o poruncă. Câțiva bărbați mai curajoși plecară repede și se întoarseră curând cu vase de pământ pline cu apă.

Marian arătă care colibe trebuiau stropite. Era și timpul, căci abia stropiseră Negrii partea din față a colibelor, că cea din spate și luase foc.

Şi imediat se dovedi că ideea lui Marian era bună: nori groşi de fum se ridicară din paiele umede ale acoperişurilor şi fură mânaţi de vânt spre poartă, apoi mai departe în luminiş.

– Repede afară! strigă Marian şi imediat alergarăm spre rarişte, sub ocrotirea fumului.

Tuşind, cu ochii plini de lacrimi, în neputinţă să vedem ceva, alergam orbeşte înainte.

Se părea că duşmanii ghiciseră gândul nostru, căci începură să împuşte la nimereală în norul de fum şi din ţipetele ce auzirăm ne dădurăm seamă că nimeriseră pe vreunul.

La dreapta şi la stânga mă izbeam de făpturi care goneau cu aceeaşi iuţeală ca şi mine. Marian, Pongo şi eu ne ţinurăm alături când începuse goana din sat. Eram cam cei din urmă, căci primii locuitori ai satului o luaseră la picior în clipa când năvălise fumul.

De odată mă izbii de un copac şi asta fu dovada că ajunsesem în pădure.

Acum se ivea o nouă primejdie: întâlnirea cu Negrii duşmani, carl gândeau că fugiserăm sub ocrotirea norului de fum. Cu siguranţă că se postaseră de amândouă părţile luminişului ca să-i ucidă îndată pe fugari. Dar puteau fi şi în faţa noastră, ţinându-se mereu înăuntrul norului, până ce acesta se va înălţa deasupra vârfurilor copacilor. Atunci ne puteau vedea şi trage asupra noastră.

Aşa dar, nu era atât de simplu să scăpăm nevătămaţi. De l-aş fi putut zări măcar pe Marian, sau pe Pongo! Se vede însă că alergasem prea repede, căci nici pe alţi Negri nu-i putui descoperi.

Pătrunsei mai adânc în pădure şi ajungând la desiş fui nevoit să-mi scot cuţitul ca să-mi croiesc un drum printre tufe.

Pe potecile croite dinainte nu puteam cuteza să merg, căci tocmai acolo stăteau, de sigur, la pândă duşmanii. Abia îmi venise gândul acesta că se şi auzi o împuşcătură de carabină în apropierea mea. Un ţipăt puternic îi urmă...

Simţii o uşurare văzând că norul de fum se subţiază mereu. Acum puteam zări în juru-mi şi mă pomenii într'o junglă deasă de bambuşi şi malve. Inaintai încă vreo douăzeci de metri, apoi mă oprii, căci norul de fum nu mai ajungea până aici.

Ascultai cu încordare în jurul meu, auzeam din când în când un trosnet uşor de crengi la dreapta sau la stânga — ca şi cum s'ar strecura un om prin desiş — dar nu cutezam să strig, căci nu ştiam de sunt prieteni sau duşmani.

Cât despre Marian şi Pongo, nici urmă. Şi doar fuseserăm împreună la început! Pesemne că o luasem pe de lături, iar ei pătrunseseră în pădure prin alt loc.

De-odată îmi dădu în gând luminişul, unde Pongo răpusese leopardul. Acolo se vor strânge probabil, fugarii salvaţi.

Aika, mama lui Pongo, Mtoto, fratele său, Kubang, precum şi Ugo, erau înaintea noastră când părăsiserăm satul în flăcări, la adăpostul norului de fum.

Poate că se şi aflau în drum spre luminiş, poate că erau îngrijoraţi de soarta mea — dacă nu cumva se aflau ei-înşişi în cine ştie ce situaţie grea.

Incercai să mă orientez după punctele cardinale. Luminişul cu pricina era la nord-vest de locul unde mă aflam şi, dacă acum coteam spre

apus, trebuia să ies la poteca tăinuită care ducea acolo.

Era foarte primejdios să pornesc pe drumul acesta, căci el trebuia să le fie cunoscut şi duşmanilor, cari locuiau doar prin apropiere. O clipă mă gândii să atacăm cu supravieţuitorii, satul vecin, părăsit acum. Duşmanii nu vor da doar foc propriilor lor colibe, şi aveam apoi ostateci de preţ în femeile şi copiii lor.

Gândul acesta mă preocupă atât de mult, încât începui aproape să alerg, prin desiş, spre apus. Voiam să ajung cât mai repede în luminiş, ca să-i împărtăşesc lui Marian planul meu.

Spre marea mea bucurie, după vreo zece minute de mers dădui de cărarea cu pricina. Mă îndreptai repede spre nord şi pornii înainte.

Trecând de o cotitură, auzii deodată un pârâit în tufişul dindărătul meu. Întorsei fulgerător capul şi mă pomenii în faţa unui Negru înalt.

Recunoscui într'însul pe uriaşul care, în seara trecută, mă înhăţase în pădure şi mă târâse în sat. Aşa dar, trecuse de partea duşmanilor, împreună cu ceilalţi locuitori, în cari Pongo nu avusese încredere.

Abia îl zării pe Negru şi el se şi năpusti spre mine, ca o panteră. N'avea armă, în schimb întinse mâinile, cu gândul să mă gâtuie.

Din fericire, eu ţineam încă în mână cuţitul cu care îmi croisem drum prin desiş. Astfel, că, în loc să dau înapoi, cum se aşteptase, probabil, uriaşul, dădui buzna spre el. Nu puteam să-l ocol, căci asta ar fi însemnat pieirea mea, astfel că îi implântai lama lăioasă în subţioara stângă. În acelaşi timp mă folosii de mâna liberă pentru a-l strânge de gât.

7 Trupul uriaş se zbătu cu putere, braţele îi căzură moi, în lungul trupului, apoi genunchii i se muiară şi de odată matahala se rostogoli în tufiş. Îi ţineam încă încleştată baregata, dar cu toate as'ca un geamăt ieşi de pe buzele sale.

Apoi însă se ridică în sus, mai lovi odată cu braţele în juru-i, pentru ca după aceea să cadă încetişor pe spate. Lovitura aceasta de cuţit fusese salvarea mea. Poate că altfel Negrii ameţiţi de izbândă m'ar fi tăiat în bucăţi.

Când văzui că nu mai mişcă, mă ridicai, ca uşurat de o povară şi după ce ascultai câteva clipe dacă nu se aude vreun sgomot, târâi greoiul trup în desiş.

Pornii apoi mai departe pe potecă, spre nord. Ştiam că peste vreo douăzeci de minute voiu ajunge în luminiş.

Nădăjduim că tovarăşii mei s'au retras într'adevăr pe dânsa, altminteri eram singur şi părăsit în mijlocul pădurii seculare, înconjurat de duşmani necruţători.

Nu era deloc frumoasă perspectiva aceasta, de aceea iuţii pasul tot mai mult, ca să aflu odată cum stau. Şi iarăşi făcui o mare nechibzuinţă care m'ar fi costat viaţa, dacă m'aş fi lovit faţă în faţă cu un duşman.

De-odată se ivi dindărătul unui copac o făptură uriaşă, văzui o suliţă sclipind pe dinaintea ochilor mei şi, cuprins de groază, mă simţii pierdut.

Dar vârful lat de fier se opri la câţiva centimetri de faţa mea, apoi se lăsă în jos şi auzii un glas foarte cunoscut:

— Oh, Masser Bertram.... foarte bine.

— Pongo! strigai, şi, în prada unei bucurii fără margini, îi strânsei mâna.

După ce mă liniştii puţin îl întrebai:

— Unde sunt tovarăşii tăi?

— Toţi în luminiş, răspunse el. — Pongo mers înapoi caute Masser Bertram.

Privirea lui căzu pe cuţitul meu pe care-l mai strângeam încă în mâna dreaptă.

— Oh, Masser Bertram ucis duşman? exclamă el.

— Da, Pongo, şi nu prea departe de aici. L-am înjunghiat şi l-am târât apoi în desiş. Era din satul tău.

— Atunci va fi bine — mă încredinţă uriaşul. — Altfel duşmani bagă de seamă că om al lor dispărut. Masser vine repede, trebue sfătuim ce facem mai departe.

Pornirăm în pas alergător şi după câteva minute ajunserăm la capătul poteci.

Acolo ne ieşiră în întâmpinare, din tufişurile lăturalnice doi din oamenii lui Pongo şi mă simţii liniştit că luminişul era atât de bine păzit împotriva unei vizite neaşteptate.

Exprimându-mi admiraţia faţă de Pongo, acesta spuse:

— Oameni de la Pongo stau şi la alte poteci. Duşmani nu poate vine neobservaţi în luminiş.

Marian sări în sus când mă zări şi la fel se ridicară şi ceilalţi Negri, cari se aşezaseră sub copacul din mijlocul luminişului.

Prietenul meu îmi strânse mâna, mişcat, şi zise:

— Nici nu-ţi închipui cât de îngrijorat am fost de soarta ta. Mă temeam că ai căzut în mâinile duşmanilor.

— Nu lipsea mult, îi răspunsei şi povestii aventura pe care o avusesem.

Apoi urmăi:

— Nu știu dacă ați luat vreo hotărâre cu privire la ceea ce avem de făcut. Ce-ar fi dacă am da acum repede năvală în satul tribului vecin? Nu vom întâmpina împotrivire și-apoi avem ca ostateci femeile și copiii.

— Tii! făcu Marian, surprins.. — Asta e o ideie minunată. Ce părere ai tu, Pongo?

Camaradul nostru negru făcu o mutră îngândurată și răspunse, șovăitor:

— Nu va fi bine. Sankuri va da foc și la sat al lor. El știe că noi vom lăsa femei să plece. Femei nu face bani pentru dânsul. El atacă totuși satul.

— Dar copiii? întrebă Marian. — Sankuri n'are niciun fiu?

Ochii lui Pongo scânteiară și strigă cu însuflețire:

— Bun, Masser, foarte bun. Pongo prinde fiu de la Sankuri. Sankuri dă viața lui pentru fiu de la Londa.

— Ei vezi? făcu Marian, mulțumit. — Vom putea, deci, începe pe urmă tratativele cu el. Trebue să ne grăbim însă, altminteri ne-o iau înainte.

— Dușmani nu se 'ntoarce îndată — ne liniști Pongo. — Întâi face dans de izbândă. Noi mănâncă acum, pe urmă merge repede.

Arătă spre două antilope care fuseseră vânate cu sulițile, după cum îmi spuse Marian, — și care se frigeau deasupra focurilor. După o jumătate de ceas eram gata cu mâncarea. Intr'acestea eu numărasem pe Negrii aflători în luminiș și constatai că erau puțini cei scăpați și veniți aici. dar trăgeam nădejde că vor mai veni alții, carl se rătăciseră poate în pădure.

Ceata noastră era alcătuită din patruzeci de bărbaţi, douăzeci de femei şi tot atâţia copii. Puţin de tot, când te gândeai că odinioară satul lui Pongo număra numai bărbaţi vreo două sute. E drept însă că cel puţin jumătate din locuitori trecuseră de partea duşmanului.

Pongo făcu o mutră gravă privindu-şi mica ceată de partizani.... Se 'ntoarse în direcţia satului său şi ridică braţul ameninţător. Era ca un jurământ de răzbunare....

Uriaşul îşi îndreptă iar privirea spre oamenii săi, le strigă o poruncă şi, apoi, porni spre apus.

Trebuia să fie şi acolo o potecă şi, într'adevăr, cotind pe după un tufiş, dădurăm de o cărare îngustă şi oarecum bine întreţinută.

II. — O TRAGEDIE IN PĂDURE

ŞTIAM CĂ PANĂ LA SATUL LUI SANKURI, aveam nevoie de vreo şase ceasuri. Asta însemna să ajungem acolo cu puţin înainte de apusul soarelui şi un atac pe întuneric nu se putea să nu ne aducă izbândă, căci puţinii paznici pe cari îi fi lăsat Sankuri erau uşor de înlăturat.

In vreme ce mergeam repede înainte, mă gândeam că s'ar putea să ne găsim beleaua. Adică-telea, ce ne păsa nouă, Europeni, de certurile Negrilor? Nu era mare lucru ca Belgienii să ne învinovăţească pe noi că am aţâţat turburările, ba poate că le-am pus chiar la cale.

Căci nu vor crede în ruptul capului că noi îl socoteam pe Pongo al nostru ca un adevărat prieten. Vedeau doar într'însul tot un Negru, la

fel cu ceilalţi, şi nu-i cunoşteau de fel minunatele însuşiri cu care era înzestrat.

Pe când mă gândeam astfel, îl priveam pe Pongo, care mergea în faţa noastră. Nu mai purta blana de leopard, căci aceasta arsese în sat. Avea acum un şorţ alb dinainte, după cum e portul în ţara aceasta caldă.

Deodată uriaşul ridică braţul drept şi în clipa următoare suliţa sa grea sbură în tufişul de la dreapta noastră.

Auzirăm un ţipăt urmat de o zvârcoleală, apoi Pongo pătrunse printre tufe, se 'ntoarse îndată cu suliţa lui şi zise liniştit:

— Paznic duşman. Acum va fi bine. Pongo văzut ochi de la el.

Asta era o nouă dovadă de minunata desvoltare a simţurilor sale. Cine ar fi descoperit o pereche de ochi omeneşti în mijlocul unui tufiş din pădurea seculară? Şi cine ar fi putut zvârli atât de repede o suliţă care să ucidă duşmanul cât ai clipi din ochi?

Oricât ne-ar fi liniştit aceste însuşiri ale lui Pongo, pe de altă parte nu se putea contesta faptul că era cu putinţă să fie ascunsă o iscoadă chiar şi aici. Sankuri trebue s'o fi postat încă înainte de a fi pornit atacul asupra satului. Căci altminteri omul n'ar fi putut să fie aici.

Dar era lesne posibil să fi luat aceste măsuri, dat fiind că-l cunoştea pe Pongo şi putea presupune că uriaşul va izbuti să fugă din satul asediat.

Şi sentinela aceasta pe drumul spre satul vecin, ne putea îndemna să credem că Sankuri lăsase destui paznici acasă, ca să se poată împotrivi unui atac.

Uriaşul Negru merse mai departe, dar acum întorcea mereu capul de ambele părţi. De sigur că se temea, ca şi mine, că mai puteau fi şi alţi paznici împrăştiaţi pe drumul acesta. Şi dacă ne descoperea vreunul, atunci va da de veste prin strigăte, până ce va afla Sankuri, care va alerga imediat spre satul său. Pongo începu să meargă mai încet, de parcă ar fi fost cufundat în gânduri. Se opri de-odată şi privi spre un tufiş de pe stânga potecii. Auzii atunci îndărătul meu un strigăt slab, mă 'ntorsei repede şi văzui că mama lui Pongo se holbă înspăimântată la tufişul acela.

Pe când mă gândeam ce primejdii puteau fi ascunse acolo, uriaşul nostru camarad ne şopti:

— Massers, aici începe poteca drept spre satul lui Sankuri. Dar foarte primejdios, aici mulţi Pongo. Drum mai scurt însă şi niciun paznic — nimeni nre curaj stea la pândă aici. Massers vrea să meargă în urmă?

Ne aflam în încurcătură. Firește că pentru scopul nostru era mai bine să ne folosim de poteca aceasta, de vreme ce era mai scurtă, şi nepăzită, — pe de altă parte însă nu prea era plăcut că ducea printr'un ţinut unde se aflau multe gorile.

Fără voie dusei mâna la ceafă unde abia cu câteva zile înainte mă lovise una din maimuţele acestea uriaşe.

Şi era foarte neplăcut să închei un cortegiu lung, căci dacă o gorilă cu familia ei ar fi pe aproape, nu se putea să nu audă paşii atâtor oameni, şi atunci... vorba Bibliei: „şi cei de pe urmă vor fi cei dintâi".

Marian răspunse râzând:

— Firește că vom apuca pe poteca asta. Doar n'or fi toate gorilele atât de războinice ca acele

două pe care am fost nevoiți să le ucidem. La drum, Pongo, noi vom încheia convoiul!

Uriașul dădu din cap și se întoarse spre oamenii săi. Dar de la primele sale cuvinte bărbații făcură mutre îngrijorate, în vreme ce femeile și copiii tresăriră speriați. Toți știau, deci, că partea aceasta a pădurii era populată de primejdioasele lighioane.

Pongo deveni însă foarte energic și în urma acestui fapt bărbații se împărțiră în așa fel între femei și copii, încât să-i poată ocroti în cazul unui atac al grozavelor maimuțe.

Pongo ridică brațul, mai dădu o comandă scurtă, apoi dispăru îndărătul tufișului. Oamenii săi îl urmară, dar eu citii pe fața fiecăruia îngrijorare și teamă.

In cele din urmă Ugo intră ultimul înaintea noastră în desiș și noi merserăm după el. In spatele tufișului se afla o potecă foarte îngustă, care părea să fie croită de vreo fiară sălbatecă.

Și nici nu putea fi multă vreme de când trecuse fiara pe acolo, căci crengile și scaieții cari zăceau la pământ dovedeau că Pongo trebuise să înlăture din cale, cu cuțitul său, aceste piedeci.

Nu prea mă simțeam bine pe drumul acesta. Mereu mi se întorcea gândul la lovitura grozavă pe care o căpătasem nu de mult de la o gorilă.

Marian mergea în urma mea și asta mă liniștea oarecum — în schimb eram îngrijorat de prietenul meu. Dacă l-ar fi atacat pe neașteptate una din maimuțele acelea uriașe, nu l-aș fi putut veni în ajutor destul de repede.

Alergam aproape în trap pe poteca aceasta si-

nistră. Aerul era cald şi umed şi se aşeza greu pe plămâni, astfel că în curând înotam în sudoare.

Pădurea devenea tot mai deasă şi mai de nepătruns. Fără poteca aceasta cu greu am fi putut înainta. Şi în curând avea să se arate că eram pe domeniul fioroşilor stăpânitori ai pădurii.

Din depărtare se auzi de-odată răgetul unei gorile. Apoi urmă un altul şi încă unul, şi încă unul....

Aceasta era un semn că gorila zărise vreun duşman şi se năpustea spre el. Brusc se amestecă răgetul unei a doua gorile, repetat şi el la intervale scurte. Să se fi luat la luptă cei doi uriaşi? Asta ar fi fost o privelişte cum nu mai văzuse niciun om până atunci.

In mine se trezi naturalistul, uitai de primejdie, mă 'ntorsei şi-i spusei lui Marian::

— Ce-ar fi să alergăm repede într'acolo? Ţiu mult să văd lupta dintre aceste fiare.

— Nu cred să se lupte între ele — răspunse prietenul meu. — Judecând după răgetele lor se află la oarecare depărtare una de alta. Şi mă tem că poteca pe care suntem duce cam într'acolo. Aşa fiind, ar trebui să ne aşteptăm la surprize cam neplăcute.

— Prost ar fi — zisei eu — căci nu trebue să ne folosim de armele noastre decât în caz de mare nevoie şi cu cuţitul n'aş vrea să mă iau la luptă cu o dihanie dintr'aşteia, căci n'am iscusinţa lui Pongo.

— Da — încuviinţă Marian — ar fi trebuit să ne luăm şi noi suliţe din sat. — Aha, cele două gorile par să se apropie una de alta. Ce-o fi acolo?

Puteam deosebi lămurit răgetul fiecărei gorile,

căci una — probabil mai bătrână — sbiera mai tare ca cealaltă. La 'nceput ce'e două glasuri răsunară la depărtare de cei puţin cincizeci de metri unul de altul, dar acum desluşeam lămurit că fiarele se apropiau repede.

In vreme ce eu chibzuiam ce să fie cu cele două gorile, Marian urmă:

— Mi se pare că într'adevăr fiecare din ele urmăreşte vreun vrăjmaş; poate că înaintea noastră se află iscoade duşmane care au avut nenorocul să aţâţe furia maimuţelor. Asta ar fi spre binele nostru.

— O fi, dar se mai poate întâmpla ca iscoadele să fugă şi atunci s'avem noi plăcerea să ne'ntâlnim cu cele două gorile întărâtate.

— Fireşte, şi asta se poate — răspunse Marian. — Atunci nu vom avea încotro şi va trebui să le împuşcăm.

— Ceea ce ne poate aduce neplăceri cu autorităţile belgiene, căci împuşcarea gorilelor e strict oprită, şi, între noi fie vorba, e foarte îndreptăţit. Şi când te gândeşti că locotenentul ăla belgian a şi luat cu el două blănuri de gorilă. Eu am presimţirea că ne vom alege cu mari neplăceri din pricina împuşcării celor două maimuţe. Şi dacă mai adăugăm încă două la astea, atunci chestia devine şi mai încurcată.

— Dar mai întâi ar trebui să dea de noi în pădurile astea de aici — râse Marian. — Eu unul cred că nu le va fi atât de uşor. — Aha, se pare că iscoadele — căci presupun că iscoade au fost — au izbutit s'o şteargă din apropierea celor două gorile.

Intr'adevăr, monştrii pădurilor amuţiseră şi liniştea care se lăsase avea ceva misterios într'însa.

Noi ne continuam marşul, deşi abia ne mai simţeam picioarele şi plămânii lucrau din greu.

Şi la asta se adăuga încordarea grozavă dacă ne vom întâlni într'adevăr cu cele două fiare, care îşi vestiseră apropierea prin răgetul lor înfiorător.

Când glasurile lor dătătoare de fiori răsunaseră pentru întâia oară, socotisem că se aflau la depărtare de vreo jumătate kilometru. Intr'acestea se scursese ca la zece minute şi trebuia să ne aflăm acum pe aproape.

Ugo, care mergea înaintea mea, se dădu deodată în lături, şi făcu loc lui Kubang, care fusese în fruntea convoiului. In afară de Pongo, era singurul cu care ne puteam înţelege în dialectul acela englezesc numit „Pidjin".

— Pongo spune Massers — începu el — îndată vine luminiş. Fiţi cu băgare de seamă, acolo mulţi Pongo.

— Bine — răspunse Marian — vom fi cu băgare de seamă.

Tânărul Negru alergă din nou la locul lui din fruntea convoiului. Mai merserăm iarăşi câteva minute, apoi Ugo se opri deodată în faţa noastră.

Poteca ducea aici o bucată bună de drum drept înainte, astfel că puturăm vedea că şi ceilalţi Negri se opriseră. De sigur că se ivise vreo piedecă şi Pongo nu putea merge înainte.

In şirul lung al Negrilor se stârni o mişcare. Pongo poruncise ceva şi ordinul lui era transmis din om în om. In cele din urmă Ugo se 'ntoarse şi ne făcu — mie şi lui Marian — un semn lămurit ca să venim în faţă.

Ne strecurarăm repede printre ceilalţi Negri, cari ne făcură loc. In cele din urmă trecurăm pe dinain-

lea lui Kubang, Aika şi Mtoro şi ajunserăm îndărătul lui Pongo, care se ghemuise lângă un tufiş şi iscodea cu încordare printre ramuri.

El întoarse capul şi ne şopti:

— Massers priveşte repede! In luminiş paznici duşmani. Vor pleca îndată. La dreapta şi la stânga pongos.

Ne lăsarăm în genunchi lângă el şi printre ramurile de jos ale tufişului puturăm vedea un luminiş întins, cu diametru de vreo treizeci de metri.

In mijlocul lui era o tufă de mimose, în umbra cărora, la un focşor, şase Negri stăteau la pândă cu sulițele în mână, şi se uitau cu ochii căscaţi în toate părţile.

Pongo spusese că la dreapta şi la stânga luminişului erau gorile.... Privii cu încordare spre marginea dreaptă a luminişului, dar neputând descoperi nimic, vroiam să-l întreb pe credinciosul nostru camarad, când îl auzii scoţând o exclamaţie uşoară de mulţumire.

Şi în aceeaşi clipă văzui şi eu o privelişte care ar fi dat fiori de groază şi celui mai oţelit bărbat.

De pe crengile de jos ale unui copac uriaş îşi făcu vânt o făptură grozavă. Era o gorilă de mărime neobişnuită, înaltă de peste doi metri şi greă de cel puţin şase sute de kilograme. Când atinse pământul se ridică repede în două picioare, privi înfuriată la grupul Negrilor, scoase apoi un răget înfiorător şi în acelaşi timp se bătu în piept cu labele, scoţând sunete de tobă.

Namila aceasta se pregătea de atac, înaintând spre cei şase Negri... După ce făcu câţiva metri se opri iarăşi, se bătu din nou cu pumnii în piept şi mai scoase un răget înfiorător. Apoi îşi urmă drumul, ca o dihanie apocaliptică.

Cei şase Negri rămaseră înlemniţi. De sigur că auziseră dinainte răgetul grozav în cele două părţi ale luminişului şi s'or fi hrănit cu nădejdea că vor fi cruţaţi de o soartă înfiorătoare... dar acum se vedeau faţă în faţă cu această plăsmuire a iadului ,care ameninţa să-i nimicească.

Nenorociţii îşi veniră în fire abia când dihania se opri iarăşi şi scoase un al treilea răget. Săriră în picioare şi alergară spre partea stângă a luminişului.

Dar, vorba ceea: nimeriră din lac în puţ. Când erau încă la trei sau patru metri depărtare de locul acesta, sări şi de acolo o făptură grozavă dintr'un copac.

Era a doua gorilă pe care o auzisem, şi aproape tot de aceeaşi mărime ca surata ei.

O singură dată răgi numai, făcu apoi o săritură şi, cu o lovitură de labă, dobori la pământ pe cel dintâiu Negru.

Nenorocitul nu scoase niciun geamăt, dar lovitura sună de parcă ar fi spart cineva în bucăţi o oală de lut. Şi în clipa următoare dihania se răpusti iar, şi sfâşie pieptul unui al doilea Negru.

Cu un ţipăt înfiorător Negrul căzu la pământ şi abia acum ceilalţi patru Negri îşi reveniră din a doua spaimă. Scoţând urlete de groază se 'nfoarseră, alergară îndărăt şi... se pomeniră faţă 'n faţă cu cealaltă gorilă, care în vremea asta străbătuse luminişul în toată graba.

Fulgerător se ridică în două labe înaintea Negrilor şi îi lovii cu labele .. Doi Negri căzură grămadă, pe când ceilalţi doi, înebuniţi, de spaimă alergară de-a dreptul spre tufişul îndărătul căruia ne aflam noi.

Îmi era milă de nenorociţii aceştia, pe de altă

parte însă, nu trebuia să-i lăsăm să ne scape, căci atunci am fi fost trădaţi imediat. Şi Pongo se dădu ceva mai în lături chiar, pe locul unde cei doi trebuiau să pătrundă în desiş.

Îşi lăsase sulița lângă noi, în schimb luase în mâna dreaptă cuțitul de spintecat rechini. Gâfâind de groază cei doi Negri ocoliră tufişul... Pongo sări în picioare... cuțitul lui fulgeră de două ori în aer şi duşmanii se prăbuşiră la pământ, fără suflare.

III. — RĂZBUNAREA LUI PONGO

ÎNCETUL CU INCETUL îmi învinsei groaza care mă cuprinsese la moartea năpraznică a celor şase duşmani. Firește, fuseseră o piedică mare pentru noi, pe care cu greu am fi putut-o ocoli — şi cu siguranță că ar fi adus pierzania noastră, dacă ar fi dat de ştire tovarăşilor lor că ne iviserăm acolo. Cu toate acestea oameni eram, şi mie, cel puțin, mi se strânse inima de milă în fața acelei priveliști înfiorătoare.

Câteva clipe privii încă la cele două trupuri ale ultimilor Negri, pe cari loviturile puternice ale lui Pongo le zvârlise în tufiş. După câteva zvârcoleli rămaseră nemişcate.

De odată îmi adusei aminte iarăşi de cele două namile din luminiş. Ele erau o primejdie şi mai mare decât iscoadele, de care am fi putut scăpa, poate, prin vreun vicleşug.

Privii repede spre luminiş şi băgai de seamă că temerile mele păreau să fie întemeiate, căci

dihăniile alergau, în toate patru labe, spre tufişul îndărătul căruia ne ghemuisem noi.

Aruncai o privire spre Marian şi văzui că dânsul îşi smulse puşca de pe umăr. Făcui la fel, ştiind că acum, ne era viaţa în joc şi nu mai puteam şovăi să tragem, fie că prin asta atrăgeam luarea-aminte a duşmanilor.

Probabil că gorilele îşi puseseră în gând să urmărească pe cei doi Negri cari fugiseră şi să-i omoare. Firește că vor da de noi şi-şi vor vărsa necazul asupra noastră.

Pongo îşi încleştă mâna pe suliţă, făcu un semn lui Kubang şi acesta se târî lângă uriaş, apoi şopti:

— Massers împuşcă numai când Pongo şi Kubang în primejdie. Trebue oprim pongos cu suliţi.

Privii cam neîncrezător la tânărul Kubang, care nu-mi prea părea potrivit pentru o luptă cu un astfel de monstru al pădurilor. Dar chipul lui era atât de liniştit şi trăda o hotărîre atât de dârză, încât mă simţii cuprins de admiraţie pentru el. Eu unul aş fi stat mult la gânduri înainte de a ataca o gorilă cu o simplă suliţă.

E drept însă că nici nu eram obişnuit cu astfel de arme. Cu toate astea însemna adevărată sinucidere să porneşti cu dânsa la luptă împotriva unei gorile.

Cele două maimuţe uriaşe erau acum la vreo douăzeci de metri depărtare. Socoteam că vor fi lângă noi peste o jumătate de minut, dar deodată se ivi o întorsătură pe care nici n'aş fi visat-o.

În goana lor nebună dihăniile se întâlniră deodată, se opriră ca la o comandă, se ridicară în două picioare şi se holbară una la alta.

Cea mai mare scoase atunci răgetul acela gro-

21 zav, lăsă să-i cadă pe frunte moţul de păr din creştet şi se bătu cu pumnii în piept. Dar cealaltă gorilă, care părea să fie ceva mai tânără, nu se înfricoşă. Primi provocarea adversarului, folosindu-se de aceleaşi mijloace.

Atunci amândouă rămaseră liniştite şi se priviră sfredelitor. După câteva clipe, cea mai mare făcu un pas înainte, îşi înălţă şi mai mult trupul şi repetă răgetul precum şi bătaia de tobă în piept.

Se scurseră încă vreo câteva clipe. Cea mai mică părea să-şi măsoare duşmana. Apoi, însă, făcu şi ea un pas înainte, scoase şi dânsa un răget şi bătu toba...

Priviräm cu încordare supremă spre luminiş. Vom fi oare martorii unei lupte între două gorile uriaşe? Aşa ceva nu văzuse încă nimeni până atunci, deşi la unele exemplare răpuse s'au găsit colţi rupţi, cari, după spusele Negrilor, sunt mărturia unor asemenea lupte, care iau naştere, de regulă, numai de dragul unei femele.

Acum se stârnise şi o concurenţă între aceste două fiare — amândouă erau însetate de sânge, vroiau să-şi descarce furia.

Cei doi uriaşi mai erau la trei metri unul de altul. In clipa următoare se va hotărî dacă aveau de gând să se încaiere. Pentru noi asta ar fi fost o adevărată salvare, căci poate ar fi uitat atunci că porniseră în urmărirea celor doi Negri.

Gorila mai mică părea să fie mai războinică, deoarece pe câtă vreme surata ei începu din nou să se bată cu pumnii în piept, ea făcu deodată doi paşi înainte şi o pocni cu laba pe potrivnica ei.

O astfel de lovitură ar fi făcut piftie pe un om, dar gorila atacată nici nu se clătină măcar, ci

scoase un răget şi răspunse loviturii primite cu una la fel. Pumnul uriaş se lăsă cu putere pe capul duşmanului, care, însă, păru să nici nu-l fi simţit, căci mai făcu repede un pas înainte, îşi înhăţă vrăjmaşul, îi petrecu braţele în jurul trupului şi încercă să-şi înfigă colţii în gâtlejul lui.

Bătrâna gorilă îşi dădu însă capul pe spate, îl încleştă gâtul şi căută să-l înăbuşe.

Era o privelişte măreaţă şi înfiorătoare în acelaşi timp. Trupurile lor uriaşe se bălăbăneau încoace şi încolo, scoteau mugete înăbuşite şi ar fi fost greu să prevezi cine va învinge.

De-odată cea mai mică se desprinse cu o smucitură, izbi înc'odată cu laba în vrăjmaş şi sări apoi spre el.

Fulgerător îşi înfipse colţii în beregata lui şi de data aceasta gorila bătrână fu învinsă, alegându-se cu gâtul sfâşiat.

Simţea probabil că fusese rănită de moarte, căci porni la atac cu atâta furie şi putere, încât cealaltă nici nu mai avu răgazul să se gândească la împotrivire. Rănita se aruncă peste ea şi-l înfipse şi ea colţii adânc în gâtlej.

Cele două trupuri începură să se zvârcolească cu furie în tărână, dar mişcările lor deveneau tot mai slabe. In cele din urmă rămaseră întinse alături şi-şi dădură sufletul.

— Doamne Dumnezeule, o privelişte ca asta n'a văzut încă ochiu omenesc! zise Marcu, cu glas tremurător. Păcat că nu putem lua blănurile.

— Poate că s'or fi aflând încă în marş soldaţii belgieni, şi atunci nu se mărăpăiesc ele, răsei eu.

— Nu mai cobi! se răsti asupra prietenul meu la mine. — Se prea poate să mai fie trimisă o expediţie încoace, ca să se încredinţeze de sta-

rea lucrurilor. — Acum însă cred că putem porni mai departe, — nu e așa, Pongo?

Uriașul clătină capul și după ce privi cu încordare spre partea dreaptă a luminișului, șopti:

— Massers fie liniștiți, încă un pongo în pădure.

Vestea aceasta nu era de loc îmbucurătoare. Când să zicem și noi Doamne ajută, iată că trebuia să ne pregătim totuși pentru o luptă cu gorila.

Mă uitai și eu spre marginea pădurii, dar nu putui zări nimic.

Deodată, însă, Marian mă ghionti și-mi șopti la ureche:

— Uite-o colo la copac! Îi vezi capul?

Da, acum îi vedeam capul ieșind la iveală deasupra unui tufiș înalt. Ochii-i adânciți în orbite și-i îndreptase deadreptul spre tufișul nostru, ceea ce însemna că ne văzuse. Și de sigur că aștepta să ieșim în luminiș, ca să ne atace pe la spate.

Treceam prin clipe de groază.

Se scurseră vreo cinci minute și dihania continua să privească țintă spre noi.

De-odată Pongo se întoarse spre Kubang și vorbi cu el în șoaptă. Tânărul Negru dădu din cap, se ridică încetișor, iscodi cu privirea împrejur și aduse celor doi suliți pe care le scăpaseră din mână cei doi Negri dușmani, când îi doborise Pongo. Uriașul le luă pe amândouă în mâna stângă, după ce le examinase cu luare-aminte. Făcu apoi un semn lui Kubang și tânărul părăsi liniștit ascunzătoarea, ieșind în luminiș. Era cât p'aci să strig ca să-l previn, căci apucase pe marginea pădurii și trebuia să treacă pe lângă dihania ce stătea la pândă.

Dar Pongo, căruia nu-i scăpase intenţia mea, îmi şopti îndată:

— Masser fie liniştit, Kubang face bine. Pongo bagă de seamă.

Abia acum pricepui că gândul lui era să îndemne gorila la atac, pentru ca apoi să o poată ataca el. Era un plan nebunesc, îmi spuneam însă că uriaşul Negru ştia ce face. Nu de geaba pusese să-i se aducă ce'e două suliţi de rezervă.

Il văzui sculându-se pe jumătate şi ridicând braţul drept cu propria lui suliţă. In vremea asta, Kubang înaintase vreo cincisprezece metri în luminiş, şi se afla acum drept în faţa gorilei pânditoare, la un metru şi jumătate de tufişul unde stătea ea.

In clipa următoare capul uriaşei maimuţe dispăru, — urmă un foşnet în tufiş şi de-odată dihania înaltă de peste doi metri se ivi în rarişte, scoase un răget înfiorător şi se năpusti asupra lui Kubang.

Tânărul Negru sări fulgerător din raza braţelor uriaşe care se întindeau spre dânsul. In aceeaşi clipă se ridică şi Pongo, ieşi în luminiş şi zvârli suliţa în duşmanul mălăhălos.

Gorila făcu o mişcare repede şi datorită acestui fapt fierul ascuţit îi găuri numai braţul stâng. Cu o furie neînchipuită maimuţa se răsuci în călcâie, apucă suliţa cu dreapta şi o frânse în două, de parc'ar fi fost un paiu.

Il zări apoi pe Pongo şi păşi la atac, răgind. Camaradul nostru o lăsă să se apropie până la vreo zece metri. In mâna dreaptă ridicase o nouă suliţă şi o zvârli cu toată puterea în dihania ce se repezise la el.

Printr'o mişcare neprevăzută, uriaşa maimuţă, scăpă doar cu o rană la umăr. Ea frânse din nou

sulița și cu mai multă furie se aruncă asupra lui Pongo. Oricât o fi fost de gravă rana ce o avea, se părea că nu se prea sinchisește de ea.

Camaradul nostru se afla acum într'o situație ce dădea de gândit. Mai avea numai o suliță și dacă nu nimerea unde trebue, era nevoit să recurgă la ajutorul cuțitului, — în cazul când nu-i săream noi în ajutor.

Dar tocmai când mă gândeam la asta, interveni Kubang, de care aproape că uitasem. Se repezi îndărătul gorilei — care ajunsese la cinci metri de Pongo — ridică suliția și o zvârli în spatele namilei.

In clipa următoare se și retrase în tufișul de la marginea pădurii, căci gorila se întorsese cu o repeziciune uimitoare.

Fiara, cu suliția înfiptă în trup, se aruncă acum asupra sărmanului Kubang, care se afla doar la trei metri de ea, în desișul pădurii.

Părea pierdut, — dar Pongo, din doi pași, fu lângă maimuță și cu toată puterea disperării îi înfipse în spate ultima suliță pe care o mai avea. De data aceasta fierul străpunse inima dihaniei, căci, scoțând un horcăit înfiorător, ea căzu cu fața la pământ, se svârcoli câteva clipe în țărână, apoi rămase nemișcată.

Kubang ieși din tufiș și trecu pe lângă ieș, căruia îi aruncă priviri speriate. Puțin lipsise doar ca să fie zdrobit!

Pongo ne făcu semn și ieșirăm în luminiș.

— Massers rămâne aici — zise el. — Primejdie trecut acum.

Mie îmi convenea asta, căci în fruntea unui convoiu poți vedea imediat orice primejdie. Și când Pongo porni de-a lungul marginii pădurii, îl ur-

mai liniştit, încredinţat că nu mai aveam a ne teme de gorile.

Într'adevăr, ne urmarăm drumul fără niciun incident şi cu vreun ceas înainte de a se înopta Pongo ne ceru să fim cu băgare de seamă şi să nu facem sgomot, căci ne apropiem de satul lui Sankuri.

Nu trecu mult şi ajunserăm la marginea unui luminiş mărişor, în mijlocul căruia se afla satul. Mai fuseserăm odată aici, când îi adusesem înapoi pe oamenii lui Pongo, trimişi încoace de căpetenia lor, care vroia să-i prăpădească. Acum, însă, veneam din altă direcţie şi la lumina zilei.

Ne îndreptarăm atenţiunea spre gardul înalt ce împrejmuia satul. Acesta părea să fie mort şi, nici măcar capul vreunui paznic nu se arăta deasupra gardului. Pongo însă ne lămuri că sentinelele duşmane iscodeau, cu siguranţă, prin găuri făcute în împrejmuirea de nuiele.

— Mulţi nu pot fi — zise Marian. — Vrei să pătrunzi acum în sat, sau să aştepţi până s'o întuneca?

— Massers îndată vede — răspunse uriaşul.— Massers aşteaptă nici.

Cu puţin înainte, bărbaţii salvaţi se îndepărtaseră, la o porunoă a lui Pongo. Eram încredinţat că ei se împărţiseră în jurul luminişului.

Camaradul nostru negru dispăru şi el acum, strecurându-se în desiş. După câtva timp auzirăm un strigăt ciudat la dreapta noastră — ceva ca ţipătul unei păsări — pe care eu îl bănuii îndată că era semnalul dat de unul din oamenii lui Pongo.

Şi de-odată, uriaşul se ivi pe marginea stângă a luminişului. Ţinea în mâini un trunchiu scurt şi gros de copac şi, cu toată povara asta alerga repede spre poarta satului.

Din'äuntrul îngrăditurii căzură câteva gloanţe, dar Pongo şi ajunsese la poartă şi zvârli copacul greu cu toată puterea în ea, scoţând în acelaşi timp răcnetul lui de război, care semăna atât de bine cu cel al unei gorile.

În clipa următoare partizanii săi dădură năvală din toate părţile asupra satului, alergând în zig-zag, astfel că nimeni nu fu atins de gloanţele ce porneau din găurile făcute în gard şi îndărătul cărora stăteau paznicii duşmani.

Pongo şi dispăruse în sat. Auzirăm iarăşi răcnetul său sălbatec, apoi două ţipete de moarte... încă unul... şi oamenii lui ajunseseră în sat. În vreme ce o mare parte din ei dispărură pe poarta deschisă, ceilalţi se căţărară ca pisicile pe gardul înalt şi săriră de partea cealaltă.

Lupta fu scurtă. Auzirăm doar câteva strigăte, apoi, îl văzurăm pe Pongo ieşind pe poartă. Mâna stângă şi-o încleştase în ceafa unui tânăr Negru şi eu bănui îndată că e Londa, fiul lui Sankuri.

Aproape de noi răsună de-odată un ţipăt puternic, care părea să fi fost scos de vreun paznic ascuns, căci ţipătul acesta se afunda tot mai mult în pădure, până se pierdu în cele din urmă. Aşa dar Sankuri va afla repede ce se petrecuse în sat.

Marian sări îndată în cel mai apropiat tufiş, eu îl urmai, dar nu mai era nevoie de ajutorul meu. Cu paturile pistoalelor sale grele el şi doborîse sentinela, un Negru voinic, pe care îl târârăm în luminiş.

Pongo ne ieşi în întâmpinare cu prizonierul său şi zise, cu un zâmbet triumfător:

— Pongo acum stăpân pe sat al lui Sankuri. Massers vine cu noi în sat, Sankuri va fi aici peste cinci ceasuri.

La asta ne puteam şi aştepta şi poate că ajungeam iarăşi la o luptă de noapte. Marea mea grijă era mitraliera, pe care Negrii duşmani o întrebuinţaseră cu atâta succes la atacul asupra satului lui Pongo.

Imi exprimai această temere, Pongo chibzui câteva clipe, apoi zise:

— Sankuri nu atacă dacă Londa prizonier al meu. Dar Pongo ia de la duşmani mitralieră. Când întunerec, Pongo duce în pădure.

Eram încredinţat că planul lui va izbuti, căci îl cunoşteam prea bine pe camaradul nostru.

Merserăm în sat, care semăna aproape aidoma cu ce'ălalt, distrus de foc. Pongo predete pe prizonier lui Ugo şi acesta îl legă îndată de trunchiul copacului sfânt din mijlocul satului şi puse doi oameni de pază lângă el.

Toţi paznicii satului, doisprezece la număr, se împotriviseră şi fură omoraţi. Dar şi din oamenii lui Pongo căzuseră trei. In vreme ce leşurile duşmanilor fură duse în luminiş, oamenii lui Pongo îşi îngropară camarazii lângă copacul sfânt.

Pongo dădu porunci şi războinicii săi aduseră din rădurea apropiată vreascuri, pe cari le îngrămădiră de jur-împrejurul gardului. Şi în afara acestuia, la bună distanţă de gard fură făcute mormane, care urmau să dea lumina în cazul unui atac al lui Sankuri. Ar fi fost de-ajuns să aruncăm dinăuntru făclii aprinse şi să întreţinem focul aruncând mereu vreascuri.

Ar fi fost greu să se apropie vreun duşman pe neobservate, cu atât mai mult cu cât descoperirăm în gard găuri prin care se putea privi în afară. In sat era destulă carne uscată de antilopă, aşa că avurăm o cină îmbelşugată.

In vremea asta se lăsase noaptea, dar mai aveam câteva ceasuri până să se ivească Sankuri. Locuitorii rămaşi în sat, — bătrâni, femei şi copii — fură închişi în câteva colibe şi păziţi de femeile din satul lui Pongo. Ele se înarmaseră cu suliţi. In felul acesta bărbaţii puteau lua parte cu toţii la apărarea satului — în cazul când Sankuri ne-ar fi atacat.

După masă, Pongo ne duse în coliba cea mare de care ne spuse că e a lui Sankuri, dar că ne-o punea nouă la dispoziţie. Aveam timp de dormit câteva ceasuri. Şi-apoi noi nu trebuia să luăm parte la luptă.

Intrarăm în coliba bogat împodobită cu blănuri. La lumina unei făclii adusă de Pongo, descoperirăm într'un ungher o ladă mare de lemn. Lucrul ne păru atât de ciudat, încât hotărârăm să vedem ce e înăuntru.

Rămaserăm nespus de surprinşi, când, ridicând capacul, văzurăm carabine belgiene şi muniţiuni. E drept că şi unii din oamenii lui Pongo aveau pistoale sau arme, dar în cantitate neînsemnată faţă de războinicii tribului dusman.

Pongo scoase o exclamaţie de bucurie şi zise:

— Oh, foarte bine aşa! Acum împuşcă şi oameni de la Pongo.

Făcu la repezeală din coliba aceea o magazie de arme şi fiecare Negru intră să-şi ia o carabină şi treizeci de gloanţe.

Descoperirea aceasta era foarte îmbucurătoare pentru camaradul nostru negru, eu însă nu judecam lucrurile în acelaşi fel şi după ce Pongo părăsi coliba, zisei lui Marian:

— Nu-mi place de fel că oamenii lui Pongo sunt înarmaţi acum cu puşti belgiene. Dacă s'ar

întoarce într'adevăr soldaţii belgieni, atunci s'ar putea să ne meargă prost nouă, ca Europeni.

— E drept — încuviinţă Marian — ne aflăm într'o situaţie proastă. Dar acum n'ajută vorba, ci trebue să ne bizuim pe norocul nostru. De fapt, nu prea e cu putinţă ca soldaţii belgieni să se şi întoarcă şi, la urma urmei, ne putem dovedi nevinovăţia. Acum să ascultăm de sfatul lui Pongo şi să ne odihnim câteva ceasuri.

Recunoscui că prietenul meu avea dreptate şi mă întinsei pe unul din culcuşurile de blănuri, unde adormii repede.

Fui trezit brusc. Perdeaua colibei noastre fu smulsă în lături, o lumină vie de foc năpădi încăperea şi când mă ridicai îl văzui pe Pongo care striga triumfător :

— Massers, Sankuri aici. Pongo are mitralieră.

Sării în sus şi împreună cu Marian ieşii afară. Afară de făclia pe care o ţinea în mână Pongo, satul era cufundat în întunerec. Dincolo însă, de partea cealaltă a gardului, ardeau focuri vii, care îşi împrăştiau lumina în rarişte, zădărnicind astfel un atac neobservat al duşmanilor.

Pongo ne zâmbi foarte mulţumit, porni înaintea noastră spre partea stângă a gardului şi în cele din urmă se opri lângă mitraliera uşoară pe care o luase de la oamenii lui Sankuri.

Era o lovitură de maiestru, căci duşmanii erau deocamdată liniştiţi, ceea ce dovedea că nu aflaseră încă de pierderea suferită. Şi-apoi, s'o fi priceput Pongo să ameţească fără zgomot pe cei ce deserveau mitraliera.

De-odată răsunară strigăte monotone de jur-împrejurul nostru, în pădure. Duşmanii îşi dădeau de veste unul altuia că încercuiseră satul cu desăvâr-

glre. Şi în clipa următoare se stârni o larmă atât de sălbatecă de parcă ar fi fost iadul pe pământ, nu alta.

Prin găurile din gard văzurăm un şir întreg de făpturi negre năpustindu-se. Probabil că se aşteptau să intervină acum mitraliera lor, care să facă cu neputinţă o apărare.

Cu atât mai mare trebue să fi fost spaima, groaza lor, când deodată mitraliera aceasta începu să tăcăne şi să scuipe gloanţe spre ei printr'o deschizătură tăiată repede în nuielele gardului.

Mulţi făcură o săritură în aer, şi se prăbuşiră apoi la pământ, — ceilalţi, însă, scoaseră răcnete de groază şi îşi căutară salvarea în fugă Cu toate astea mulţi fură nimeriţi şi căzură în iarba luminişului.

De cealaltă parte a acestuia detunau salve regulate de armă. Aşa dar, oamenii lui Pongo se foloseau bine de carabinele cu care fuseseră înzestraţi, căci strigătul de atac al duşmanilor se schimbă repede într'un răcnet de spaimă, apoi amuţi.

Pongo îmi făcu acum impresia unui bun comandant militar, căci în curând se iviră înaintea sa câţiva Negri, cari îi raportară ceva în şoaptă. Uriaşul negru ne spuse apoi că atacul duşman fusese respins pe toată linia.

Dar încă nu ne puteam socoti în siguranţă deplină, căci Sankuri va încerca să reintre în stăpânirea satului.

Pongo însă dădu un ordin cu glas tare şi imediat se înfăţişară înaintea lui câţiva oameni de ai săi şi îngrămădiră lângă noi un morman de vreascuri, pe care le aprinseră.

Când se înălţă flacăra, veniră cei doi paznici ai lui Londa, cu prizonierul lor. Pongo se urcă pe

un morman de crengi groase, îl înşfăcă pe fiul lui Sankuri şi-l ridică sus de tot, strigând în acelaşi timp câteva cuvinte spre pădure.

Rezultatul se arătă imediat, căci după strigăte de spaimă izbucnite din câteva gâtlejuri, se auzi un glas iritat. Pongo discută mult cu interlocutorul său — care nu era altul decât Sankuri — şi în cele din urmă sări jos de pe crengi, râse din toată inima şi zise:

— Totul va fi bine, Massers. Noi mâine părăsim satul, luăm prizonier cu noi şi nu dăm liber până nu ajungem în sat la frate de la Aika. Acolo în siguranţă.

Asta era o veste plăcută pentru noi. Până acum Pongo nu ne spusese că are un unchiu, avea însă dreptate că acolo ne vom afla în siguranţă.

Totul părea să fie în cea mai deplină ordine, când, de-odată întreaga situaţie se schimbă fulgerător. Mitraliera de lângă noi începu să răpăie, oamenii cari o deserveau strigară câteva cuvinte lui Pongo şi uriaşul exclamă cu mânie:

— Sankuri falş, face nou atac.

Ca o furtună sări pe movila de crengi, privi o clipă peste gard, apoi zvârli cu toată puterea sulita în luminiş. Urmă un ţipăt de moarte, Pongo sări iar jos şi strigă triumfător:

— Sankuri mort, Pongo pedepsit trădător.

— Dar ce se va întâmpla acum? întrebă Marian. — Cine va lua conducerea oamenilor săi?

— Londa acum conducător — răspunse Pongo scurt, el rebue poruncească să înceteze lupta.

Se 'ntoarse spre tânărul Negru şi-i vorbi ameninţător. Prizonierul răspunse şovăind, dar înainte ca Pongo să ne poată tălmăci vorbele sale, se auzi din pădure ţăcănitul câtorva mitraliere.

MITRALIERE!

Ne privirăm aproape îngroziți, apoi exclamai:

— Belgienii!

Marian dădu din cap și zise, grav:

— Da, mă tem și eu că așa e! Acum situația a devenit foarte primejdioasă pentru noi. — Pongo, tânărul Londa nu-i poate opri pe oamenii săi de la năvală?

Camaradul nostru negru clătină capul, striga prizonierului câteva cuvinte și când focul mitralierelor încetă pentru câteva clipe, el îl ridică pe Londa pe mormanul de crengi și tânărul strigă ceva spre pădure.

Un glas gros răspunse după câtva timp, Londa strigă și el iar înapoi și după tratative duse în felul acesta, Pongo îl luă jos.

— Dușman primește ca Pongo și oameni ai lui părăsește satul — ne lămuri el. — Massers însă trebue rămâne aici, așa cere Belgienii Dar Massers vine cu Pongo.

Lucrul de care mă temeam se întâmplase fulgerător de repede. De sigur că Albilor le erau cunoscute și aventurile noastre în lumea întreagă și astfel Belgienii își puteau lesne închipui că numai noi eram aceia cari debarcaserăm în Loanda cu prizonierul nostru Pongo.

Fără să mai stea la gânduri, Marian sări pe movilă și strigă tare spre pădure, în limba franceză:

— Ofițerii belgieni sunt acolo?

— Da — veni răspunsul după scurt timp — ce dorești?

— Am auzit că trebue să rămânem pe loc — zise Marian. — Aş putea şti de ce anume?

— D-ta eşti domnul Farrow? întrebă celălalt de dincolo.

— Da, şi sunt aici cu prietenul meu Bertram.

— Foarte bine, domnilor! Aici vorbeşte locotenentul Voisin. Am însărcinarea să vă aduc în faţa colonelului Roule.

— Şi nu cunoaşteţi motivul acestei dispoziţiuni? întrebă Marian. — Dar chiar dacă l-aţi cunoaşte, nu vreau să-l aflu. Ţiu numai să vă spun că nu primesc ordine de la nimeni. Dacă domnul colonel al dv. doreşte să-mi vorbească, va trebui să se osteenească dumnealui încoa.

— Dacă refuzaţi să vă supuneţi — veni răspunsul ofiţerului — mă voiu vedea silit, să redeschid focul. Mi-ar părea rău dacă cu prilejul acesta ar cădea mulţi Negri nevinovaţi.

— Atunci se schimbă chestia, domnule locotenent — răspunse Marian — şi pentru că nu doresc să-mi iau răspunderea aceasta, voiu veni la dv. Ţin să precizez, însă, că nu mă consider prizonier. Sau poate aveţi ordinul strict să ne luaţi captivi?

— Nu — răspunse ofiţerul, cu oarecare şovăială — am primit doar însărcinarea să vă aduc în faţa colonelului. O împotrivire din partea dv., nici n'ar avea rost.

— Bine, ne luăm numai bagajele şi venim, strigă Marian.

Sări apoi jos de pe morman şi ne şopti:

— Firește că asta e o cursă. Pongo, trebue să ne ajuţi, căci dacă nu ne predăm pentru moment, mulţi oameni de-ai tăi ar trebui să plătească cu viaţa, pentru noi. Părăseşti imediat satul cu oamenii tăi şi prizonierii, du-i pe drumul spre satul

unchiului tău, apoi întoarce-te singur înd ră și ia-te după noi pe furiș! Dacă bagi de seamă că Belgienii se poartă cu noi ca și când am fi prizonieri, va trebui să 'ncerci să ne liberezi.

— Pongo face! răspunse uriașul, calm.

Se duse în mijlocul satului, își adună oamenii și părăsi cu ei satul prin poarta pe care o deschise repede.

Așteptarăm câtva timp după plecarea Negrilor, pentru că trebuia să-i îngăduim lui Pongo să-și îndrepte oamenii pe drumul spre satul unchiului său, apoi să se înapoieze.

Probabil însă că zăbava noastră nu era pe placul locotenentului, căci îi auzirăm glasul, care de data asta era foarte aspru:

— Ei, domnilor, nu vreți să veniți? Cred că ați avut timp de-ajuns să vă strângeți lucrurile.

— Dar de ce vă grăbiți așa? întrebă Marian la rândul său. — Nu știam că vreți să vă înapoiați noaptea la tabăra dv.,.

— Nici n'am de gând să fac asta, vreau însă să vă am la noi. Am ordinul să vă aduc înaintea colonelului și așa voiu și face.

— Vă spuneam mai adineauri că vom veni ca oameni liberi — răspunse Marian, cu asprime — de aceea nu îngădui să mi se vorbească pe tonul acesta. Nu suntem prizonierii dv..

— Asta depinde de felul cum vă veți purta — răspunse ofițerul, batjocoritor.

In același timp el se ivi în lumina focului pe care-l întreținusem la marginea îngrăditurii. Îndărătul lui se apropiau, ca niște umbre, făpturile câtorva Negri uriași, ai căror dinți sclipeau ciudat în lumina flăcărilor.

Locotenentul Voisin făcea o impresie foarte an-

tipatică — s'ar fi putut zise o fiară cu chip de om, şi ne spuneam că de vreme ce colonelul trimitea un astfel de reprezentant, cu însărcinarea să ne aducă la dânsul, atunci el-însuşi trebuia să fie şi mai fioros.

Pe mine mă înfuriase tonul batjocoritor al ofiţerului şi întrebai cu asprime:

— Domnule locotenent, ştii ce vrea să ne spună colonelul?

— Oho, domnul Farrow nu s'a arătat atât de curios ca dumneata — răspunse el, râzând. — Dar poţi s'o afli, dacă ţii cu tot dinadinsul: autorităţile portugheze din Loanda ne-au cerut informaţii asupra dv., şi afară de asta locotenentul Ramin al nostru a adus blănurile a două gorile care par să fi fost ucise de dv.. Trebue să ne daţi lămuriri în această privinţă.

— Vi le vom da — răspunse Marian în locul meu. — Lucrul e simplu de tot: am fost atacaţi de cele două dihănii. Şi vă mai spun că aproape de aici, într'un luminiş, mai puteţi găsi trei blănuri de gorilă, pe care v'aş sfătui să le luaţi, căci ar fi păcat să se piardă. Două din ele s'au omorât una pe alta luându-se la luptă, a treia au ucis-o camarazii mei, ca să-şi salveze viaţa. Asta o veţi putea recunoaşte după starea cadavrelor.

— Ce? strigă locotenentul. Încă trei gorile? Se vede că d-ta nu ştii că vânătoarea acestor animale e oprită?

— Ba ştiu foarte bine — răspunse Marian, fără să se turbure — dar nu ştiam până acum că trebue să te laşi ucis de ele, fără să ai dreptul să te aperi. Şi cât priveşte uciderea reciprocă a două din acele fiare, cred că nu ne puteţi face o vină din asta.

— Vom vedea cum stau lucrurile, răspunse Voisin. — Mâine dimineaţă ne vom duce să cercetăm chestia la faţa locului. Acum veniţi încoace, căci Negrii vor să intre înapoi în satul lor.

Locotenentul veni însoţit de şase Negri şi încadraţi de ei părăsirăm satul, îndreptându-ne spre pădure.

Când intrarăm pe sub copaci şi ajunserăm într'un mic luminiş, ne şi dăurăm seamă cu ce gânduri se purtau Belgienii faţă de noi.

O trupă de soldaţi Negri stăteau de jur-împrejur şi la ivirea locotenentului ei se ridicară repede.

— Aştia sunt oamenii mei, cari îndeplinesc îndată orice ordin de-al meu, ne lămuri Voisin, râzând batjocoritor. — Dacă le-aş porunci să vă rupă în bucăţi, de pildă, ar face-o fără să şovăie o clipă. Cred însă că veţi preda armele fără împotrivire.

— Foarte bine — răspunse Marian, tăios — acum ştiu cum stau lucrurile. Imi pare rău de d-ta, domnule locotenent, că trebue să joci un astfel de rol. Pentru un ofiţer nu poate fi de loc plăcut.

Locotenentul Voisin spumega de furie şi duse mâna la revolver, — dar Marian şi trăsese arma şi o îndreptă spre dânsul.... aplecându-se puţin.

— Poftim, domnule locotenent — zise el — doreai parcă armele noastre?

Voisin căzuse în propria sa cursă, căci dacă ar fi făcut o mişcare suspectă cu mâna, ar fi căzut ucis în aceeaşi clipă.

Mutra hotărâtă a lui Marian şi ochii-i scânteietori lăsau să se întrevadă seriozitatea situaţiei. Palid la faţă, Voisin retrase mâna de la brâu, o întinse şi luă arma lui Marian.

In aceeaşi clipă prietenul meu ţinu în mână cel

de-al doilea pistol al său şi-l întinse ofiţerului. Acesta aruncă pe cel dintâiu de o parte lângă, un foc, luă cealaltă armă şi făcu acelaşi lucru cu ea. Marian îşi scoase puşca şi după ce o puse de asemenea lângă foc, întrebă oarecum batjocoritor:

— Vrei şi cuţitul meu?

Locotenentul făcu însă un gest de împotrivire şi se întoarse spre mine. Folosindu-mă de faptul că atenţiunea tuturor era îndreptată asupra lui Marian — eu strecurai unul din revolverele mele în buzunarul de la spate al pantalonilor. Făcui acum un pas înainte şi azvârlii pe celălalt şi puşca alături de armele lui Marian.

Mă retrăsei apoi repede din bătaia focului şi, spre norocul meu, locotenentul nu băgă de seamă şiretenia mea. El dădu mulţumit din cap şi zise:

— Bine aţi făcut, domnilor, că nu v'aţi împotrivit. Altminteri aş fi fost silit să pun oamenii să vă dezarmeze şi să vă lege. Văd, însă, că v'aţi cuminţit, după cât se pare. Vă puteţi culca lângă focul de colo, dar vă atrag luarea-aminte că veţi fi supravegheaţi cu străşnicie. O încercare de fugă ar fi zadarnică, deoarece oamenii mei vă pot prinde şi prin întuneric. Dis de dimineaţă vom merge să luăm cele trei blănuri de gorilă — dacă, bine înţeles, fiarele de pradă le-or mai fi lăsat întregi.

Escortaţi de patru soldaţi merserăm la focul care ni se arăta şi ne întinserăm la pământ. Nu ne puteam gândi la somn, ne prefăcurăm, totuşi, că am adormit. Printre pleoapele întredeschise priveam spre luminiş, aşteptând să-l văd pe Pongo ivindu-se.

Îmi spusei însă că un act de violenţă din partea sa n'ar avea rost, căci ar fi fost greu să-i înlăture fără sgomot pe cei patru Negri cari ne păzeau.

Dar nu ţinusem seamă de şiretenia lui Pongo. Să fi trecut vreo două ceasuri şi tocmai începusem să moţăi, când camaradul nostru intervenl.

V. — EVADAREA

STRIGĂTE PUTERNICE şi înjurături sălbatece ne făcură să ne ridicăm speriaţi. Când privirăm în jurul nostru văzurăm cortul locotenentului prăbuşit sub greutatea unei crengi cât toate zilele, ce fusese zvârlită din vreun copac din apropiere, probabil.

Soldaţii săriră într'acolo ca să dea ajutor şefului lor. Se părea că e grav rănit, căci înjurăturile sale se preschimbară acum în ţipete şi gemete.

Paznicii noştri îşi îndreptară şi ei toată luarea-aminte spre cort, de pe care câţiva Negri tocmai ridicau craca grea.

In aceeaşi clipă auzirăm glasul lui Pongo din cealaltă parte a focului.

— Massers vine repede!

Aruncarăm o privire în jurul nostru şi văzurăm că nimeni nu ne ia în seamă, ne ridicarăm în picioare, ocolirăm focul şi dădurăm de Pongo, care stătea la marginea pădurii.

— Aici arme de la Massers, ne şopti el şi ne vârî în mână puştile şi pistoalele. — Repede vine!

Abia acum pricepui că creanga grea nu căzuse de la sine peste cortul locotenentului. Pongo trebue să fi făcut isprava asta, în primul rând ca să abată de la noi atenţia soldaţilor, apoi ca să-l facă nevătămător pe ofiţer pentru câtva timp.

Imi aruncai repede puşca pe umăr şi vârii pistolul în brâu.

— Massers ţine de Pongo! se auzi iarăşi glasul uriaşului.

Apucai repede braţul lui Marian şi în clipa următoare dispărurăm în desişul pădurii.

Nu era nicio potecă pe acolo şi fără ajutorul lui Pongo n'am fi putut trece peste piedecile ce ne stăteau în cale.

Trebuia să fim cu mare băgare de seamă ca să nu facem sgomot, deşi larma în lagăr era asurzitoare. Apoi urmă însă o linişte de moarte, după care izbucni un strigăt de alarmă scos din zeci de piepturi. Fuga noastră fusese descoperită, deci.

Ajunseserăm la vreo sută de metri de tabăra soldaţilor, când, de-odată dădurăm de o potecă ce ducea de-a dreptul spre răsărit.

— Unde sunt oamenii tăi, Pongo? întrebă Marian.

— Aşteaptă pe Massers şi Pongo, întâlnim ei peste un ceas. Ei în siguranţă.

Pongo o luă la picior voinicește. Ne ţineam unul după altul, căci sub copaci era atât de întunerec încât nici mâna înaintea ochilor n'o puteam vedea.

Gălăgia dindărătul nostru deveni tot mai slabă şi în cele din urmă mă crezui îndreptăţit să spun:

— Acum cred că am scăpat.

Dar Pongo nu era de aceeaşi părere:

— Askarii cunosc şi ei pădurea. Ştiu drum acesta. Massers încă nu în siguranţă.

Vestea asta nu mă bucură de fel. Imi încordai auzul indărătul nostru şi într'adevăr, mi se păru că aud un sgomot slab, în depărtare.

— Askarii vine! zise Pongo în aceeaşi clipă. — Aşteptăm aici, trebue oprim pe ei.

Stăturăm locului şi Marian şopti:

— N'ar fi mai bine să mergem înainte? Nu cred să ne ajungă.

— Massers stă pe loc! stărui însă uriaşul. — Pongo va face el cum e mai bine.

Işi făcu loc pe dinaintea noastră şi în clipa următoare dispăruse.

— Rămâi pe loc, Robert! îmi spuse Marian. — Pongo va face el cum e bine.

Aşteptarăm plini de încordare. Auzeam lămurit din când în când pârâind crengile şi sgomotele acestea se apropiau tot mai mult. Soldaţii înaintau deci repede şi Pongo avea dreptate că vroia să-i prindă aici. Altminteri s'ar fi putut să ne atace pe la spate.

De-odată auzirăm sgomote înăbuşite la vreo patruzeci de metri de noi. Ne spuserăm îndată că Askarii dăduseră de Pongo al nostru.

Tremurând, aşteptam clipă cu clipă s'auzim un ţipăt de moarte — dar totul rămase liniş'i'.

Şi iarăşi tresării speriat, căci un om se izbi de mine. Când dusei însă mâna la revolver, auzii glasul cunoscut al camaradului nostru:

— Totul bine. Trei Askari. Pongo luat puşti de la ei.

Când se strecură pe lângă mine ca să ia din nou conducerea, simţii într'adevăr metalul rece al carabinelor, pe care şi le aruncase pe umăr.

N'am mai vrut să-l întreb dacă îi omorîse pe soldaţi, căci socoteam că e mai bine să nu ştiu. Marian părea să gândească la fel, căci nu rosti o vorbă şi cu toţii ne urmarăm drumul în grabă.

De-odată Pongo scoase un ţipăt slab şi ciudat, căruia i se răspunse îndată de la mică depărtare şi după câţiva paşi ieşirăm într'o rarişte luminată

de lună, în care se aflau oamenii lui Pongo şi prizonierii din satul lui Sankuri.

Ugo ne ieşi în întâmpinare şi vorbi încetişor cu Pongo. Apoi acesta se întoarse spre noi şi zise:

— Oameni de la Pongo se împarte aici. Pe trei drumuri se duc la sat de la frate a lui Aika. Massers merge cu Pongo. Askarii nu se ştie unde s'au dus Massers.

Planul în sine era bun, totuşi Marian îi descoperi îndată partea slabă.

— Pongo, dar ei se vor lua după urma lăsată de cizmele noastre şi atunci ne vor găsi — zise el.

Negrul răspunse râzând:

— Massers fie liniştiţi. Şi patru din oamenii de la Pongo poartă cizme. Askari nu vor şti care urme e de la Massers.

Şiretenia lui Pongo era de admirat. Dacă cele trei trupe de Negri vor merge la 'nceput pe trei drumuri diferite, soldaţii locotenentului nu vor putea şti încotro ne-am îndreptat noi. Firește că în cele din urmă ne vor găsi, totuşi, dacă se luau după una din urme, dar prin asta noi câştigam timp, căci ei vor pierde vremea sfătuindu-se pe care drum să apuce. Şi Pongo ne mai lămuri:

— Massers şi oameni de la mine cu cizme vor fi mai întâiu purtaţi pe braţe câtva timp, şi abia apoi vor lăsa urme. Askari nu ştie atunci ce este.

— Pongo, eşti un om extraordinar! exclamă Marian. — Acum sunt încredinţat că vom câştiga timp în felul acesta. Un lucru mă îngrijorează, totuşi... Soldaţii vor fi cunoscând şi ei satul unchiului tău şi vor fi ştiind că vă înrudiţi. Aşa dar, ei îşi vor spune că tu cu oamenii tăi v'aţi dus într'acolo, şi firește că şi noi. La ce depărtare e satul?

— Când întunecă ajungem, răspunse Pongo. — Masser Farrow are dreptate, dar Pongo cu Massers nu rămâne în sat. Merge îndată mai departe.

— Da, aşa va trebui să facem, încuviinţă Marian. Şi când să plecăm, Pongo?

— Acum îndată, — răspunse uriaşul. — Massers vor fi duşi pe sus.

Dădu o poruncă scurtă şi îndată se iviră doi Negri vânjoşi, cari ne luară în spinare. Alţi, doi oameni se încărcară cu raniţele noastre. Apoi Pongo vorbi ceva cu Ugo şi Kubang. Aceştia urmau să ia conducerea celorlalte două trupe.

In rândurile Negrilor se stârni însufleţire. In vreme ce purtătorul meu se şi îndrepta cu mine spre marginea de nord a luminişului, băgai de seamă că grupul lui Ugo, era cel mai mare. El îi avea în grijă şi pe prizonieri, cari serveau încă de ostateci, până ce oamenii lui Pongo vor fi fost într'adevăr în siguranţă.

Trebuii să mă aplec mult pe spatele Negrului când acesta pătrunse cu mine în pădure. Dădurăm iarăşi de o potecă, dar nu părea croită de un animal, căci frunzişul de deasupra era la mică înălţime — aşa că purtătorul meu trebuia să meargă foarte aplecat.

Poteca aceasta îmi dădu mult de gândit. Şi deodată îmi veni o ideie care mă făcu să mă cutremur. Cunoşteam noi doar aceste poteci scunde, care întretăiau pădurile, într'o orânduire desăvârşită. In marşul nostru din Africa portugheză, le întâlnisem în câteva rânduri. Şi însuşi Pongo al nostru fusese atunci mai cu băgare de seamă, ba chiar se arăta speriat, ceea ce nu era cazul la el nici în faţa celor mai mari primejdii.

El ne lămurise atunci că ar fi vorba de poteci

croite de ciudaţii Pigmei, poporul de pitici din Congo — „Ifi", cum îi numesc ei.

Auzisem multe despre neamul acesta de oameni, a căror mare putere e în săgeţile otrăvite de care se folosesc cu o îndemânare ce-i face să nu dea greş aproape niciodată.

Dar tocmai de săgeţi otrăvite aveam un respect deosebit, ceea ce nu-mi putea fi luat în nume de rău, de când cu aventura mea în pădurile seculare ale Americii de Sud. Mai văzui şi că toţi Negrii mergeau cu mare băgare de seamă; ştiau ei ce primejdii îi ameninţa, dacă stârneau lúarea-aminte a acestor pitici.

Avusesem de gând să-l strig pe Pongo şi să-l întreb când vom putea începe iar să mergem pe picioarele noastre — căci de vreo jumătate de ceas eram purtaţi. Dar când mă gândii la Pigmei, preferai să rămân tăcut.

Cine putea şti dacă iscoadele lor nu stăteau la pândă undeva! Poate că în clipa următoare vor porni pe poteci tăinuite spre satul lor, pentru ca să-i alarmeze pe locuitori, stârnindu-i la luptă împotriva întruşilor.

Mă aplecai şi mai mult pe spatele Negrului şi nu cutezai nici să respir aproape.

Oricât era de întunecoasă poteca, Negrii găseau totuşi drumul cu o siguranţă desăvârşită. Deodată, însă, se mai lumină înaintea noastră şi ajunserăm într'o mică rarişte — după ce Pongo — care mergea înaintea lui Marian şi a mea — stătuse câtva timp locului, ca să se încredinţeze că nu ne ameninţa vreo primejdie.

In rarişte aceasta purtătorii noştri ne lăsară jos şi Pongo şopti: tufe.

— Massers merge acum cu picioarele. Fi liniştit, Ifi este pe aproape.

Care va să zică avusesem dreptate când mă gândisem la poporul acela de pitici. Fără voie îmi rotii privirea de jur-împrejur şi cercetai marginile luminişului.

Dar Marian, care băgase în seamă mişcarea mea, zise cu glas coborît:

— Pongo a cercetat totul, putem fi liniştiţi. Haidem, camaradul nostru Negru ne-a şi luat-o înainte!

Pongo străbătu luminişul cotind mai mult spre răsărit.

Ajunserăm iarăşi pe una din potecile acelea de pitici şi deoarece se făcu din nou întunerec, mă ţinui de pulpana lui Marian. Negrii cari veneau îndărătul nostru găseau ei drumul şi aşa. Eram încredinţat că şi prietenul meu se ţinea de Pongo, astfel că înaintam fără teamă, zorind să ţiu pas cu cei dinaintea mea.

De-odată convoiul nostru se opri brusc. Mă izbii de Marian, pe care probabil că Pongo îl ţinuse în loc. In jurul nostru se stârni un sgomot ciudat, un soiu de ciripit ascuţit, ca al unor papagali mici.

Negrul care mergea îndărătul meu se izbi de mine şi băgai de seamă că omul acela cât un uriaş tremura ca trestia bătută de vânt.

Tocmai voiam să-l întreb pe Marian ce vietăţi or fi acelea care ciripeau atât de ciudat, când Negrul care bătăia îndărătul meu exclamă speriat:

— Ifi.

Fiori de ghiaţă îmi străbătură trupul. Care va să zică poporul acela atât de primejdios ne descoperişe totuşi, ba chiar ne şi împresurase? Acum îmi lămurii şi cum căpătaseră numele de „Ifi", căci

în ciripitul lor se auzea mereu cuvântul acesta.

— Repede înainte! mă îndemnă Marian în şoaptă. — Pongo a şi pornit mai departe. Ţine-te de mine, căci trebue să alergăm.

Cu paşi mari merserăm de-a lungul potecii.

De-odată fui nevoit iarăşi să mă opresc brusc şi din nou mă lovii de Marian. Acesta rămase nemişcat câteva clipe, apoi şopti;

— M'am izbit de un copac. Poteca face aici o cotitură. Aha! duce la stânga. Înainte, trebue să-l ajungem pe Pongo.

Porni aproape în goană, deşi nu vedea nimic şi dibuia doar drumul cu mâna. Avu însă noroc, căci poteca mergea aproape drept — afară de câteva cotituri neînsemnate pe care aproape nici nu le băgarăm de seamă. Dar pe Pongo tot nu-l ajunserăm, deşi alergam de vreo zece minute.

Pe cât îmi stătu în putinţă căutai să-mi dau seama dacă Negrii dindărătul nostru ne urmau. Sgomotul pe care-l făceau cizmele noastre acoperea însă pe acela al picioarelor lor goale, deşi pământul era foarte moale.

Din nou se răreau copacii înaintea noastră. Ne apropiam aşa dar de alt luminiş şi acolo socoteam că ne aşteaptă Pongo. Marian iuţi paşii şi în curând ieşirăm din pădurea întunecată în luminişul scăldat în razele lunii.

Dar nici urmă de Pongo. Rămaserăm locului şi prietenul meu şopti:

— Ce să 'nsemne asta? Oare Pongo să nu ne fi aşteptat de fel? M'ar mira. Aşa ceva nu prea intră în obiceiul lui.

— Marian — strigai eu — poate că a şi fost ucis şi târît de aici de către piticii aceia fioroşi.

Spunând aceasta îmi rotii fără voie privirea îm-

prejur, de parcă m'aş fi temut să nu se ivească Pigmeii, ca să ne improaşte cu săgeţile lor otrăvite. Marian însă zise:

— Cu neputinţă! Nimeni nu-l poate învinge atât de uşor pe Pongo al nostru. Cel mult e cu putinţă ca el să fi pornit înainte ca să-şi dea seama dacă drumul din faţa noastră e lipsit de primejdii. Hai să străbatem luminişul, poate găsim singuri continuarea potecii.

Propunerea lui Marian era cea mai nimerită, fără 'ndoială, astfel că-l urmai fără şovăială. Într'un rând, pe când ajunsesem aproape la marginea de dincolo a pădurii, tresării speriat, trăsei repede pistolul şi mă răsucii în călcâie. Mi se păruse că aud un sgomot în pădure, ceva ca trosnetul unei crengi.

Dar Marian mă linişti:

— Haide, Robert, trebue să fie oamenii lui Pongo. Am găsit drumul şi vom merge pe el înainte. Mai mult ca sigur că ne vom lovi de Pongo care se înapoiază.

Pornirăm pe întunerec, cu paşi măsuraţi. Nimic nu se mai clintea în jurul nostru şi probabil că vieţăţile de noapte simţeau şi ele apropierea zilei şi se retrăseseră în ascunzătorile lor.

Pătrunserăm din ce în ce mai adânc în pădure — dar camaradul nostru tot nu se arăta. Mă simţeam peste măsură de îngrijorat.

Merserăm astfel timp de vreun ceas şi de-odată se făcu lumină. Ne aflam în inima pădurii seculare, — o pădure sălbatecă cum nu mai văzusem până atunci.

Acum puteam deosebi lămurit că poteca pe care mergeam era croită de mână omenească, — adică de Iffi, piticii aceia misterioşi. Marian se opri, cercetă terenul şi de-odată exclamă:

— Robert, Pongo al nostru n'a mers pe aici, căci altminteri s'ar fi întipărit urmele sale în pământul moale. Am apucat pe o potecă greşită când m'am izbit de copac. Doamne Dumnezeule, acum ne-am rătăcit!

Il privii năucit, până când începui să-mi dau seamă de grozăvia situaţiei. In cele din urmă exclamai:

— Atunci repede înapoi, — îl vom găsi noi în cele din urmă.

— Bine — încuviinţă Marian — dar să ne luăm puştile în mână. Poate că-i speriăm pe Pigmei, dacă ne-om întâlni cu dânşii.

Pornirăm în fugă îndărăt pe potecă, cu nădejdea că Pongo al nostru se va ivi din clipă în clipă.

Dar speranţa noastră n'avea să se îndeplinească atât de curând. Ne era dat să facem întâi cunoştinţă cu grozăviile pădurilor din Congo. Şi despre astea îţi voiu povesti cu alt prilej, dragă George — încheiă doctorul Bertram.

Sfârşitul volumului:

Forţe misterioase

Volumul următor a fi intitulat:

Bricul furat

In Numărul următor:

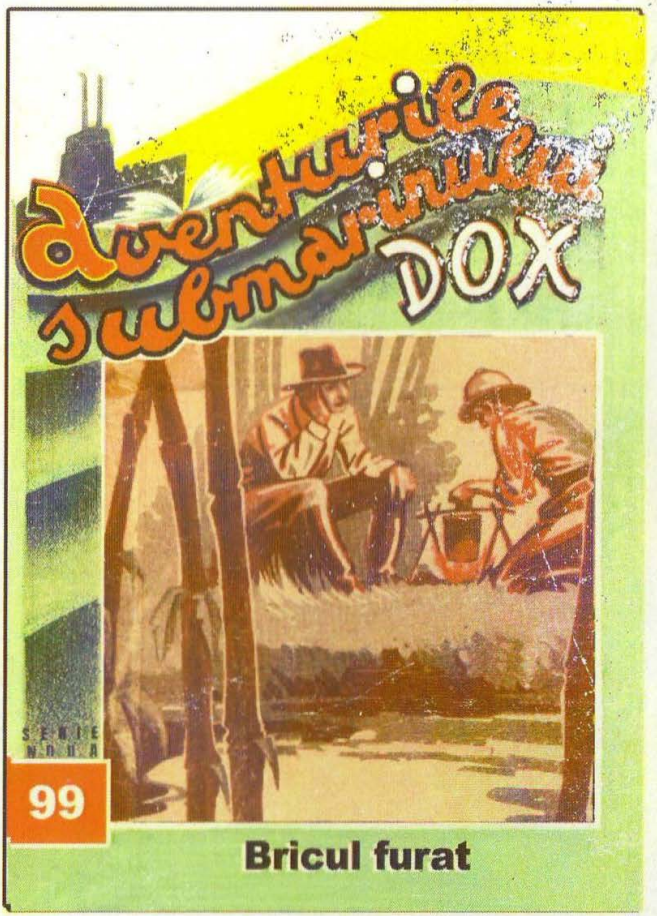

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro